

и на чужди за народа ни интереси. Не заслужва ли да вземемъ примѣръ отъ препоржкитѣ на Кораи, който изобличавалъ домогванията на иезуититѣ въ Гърция и предпазвалъ гърцитѣ отъ католицизма, въ името на древната грѣцка слава? „Кораи е знаелъ, че който счита народа си или себе се за нищоженъ, той унижава или унищожава самата човѣшка личностъ“. Така и ние, българитѣ, трѣбва да се бранимъ отъ погаване на племеннитѣ си добродетели. „Всѣки българинъ, а особено младежъта, трѣбва да издигне главата си и да се изпълни отъ онази благородна гордостъ, която е била въ характера на нашитѣ праѣди“. Атинскитѣ българи били усвоили вече тази мѣдра метода и решително отстоявали предъ гърцитѣ националното си достоинство, като изтъквали голѣмия брой и храбростъта на народа си, както и това, че „сегашното политическо сѣществуване на гърцитѣ се дължало на тѣзи качества на българския народъ“.

Писмото на Селимински — сѣщински отчетъ за положението, цѣла дисертация по националното образование и възпитание — сведочи най-добре за чувствата, които го вълнуватъ въ този моментъ, първата година отъ престояването му въ Атина, при дружба съ най-интелигентни и патриотически въодушевени българи, на които и той влияе най-благоотворно.

На 15 юлий 1841 г., при завършека на учебната година, Селимински намира свободно време, за да отговори по-обстойно на писмото на Априлова отъ 6 априлъ с. г. И този пътъ той пише въ повдигнато настроение, пише малкъкъ трактатъ по животрепетнитѣ тогава въпроси за българското политическото възраждане и българското образование, пише на езикъ енергиченъ и съ цвѣтиста фразеология, като постоянно прибѣгва до философски размисли, позовавайки се и на древни мислители като Сократа и Плутарха. Ясно е, че Априловъ, съ своитѣ грѣцки писма, въ които личи отлична езикова и риторична школа, подтиква и самия Селимински къмъ една словоразточителностъ, която е по вкуса на оная епоха и която въ случая намира толкова по-голѣмо оправдание, че сведочи за искрено вдѣхновение, зрѣлъ опитъ и сентенциозна мисль, подхранена отъ класическитѣ автори. Това писмо е единъ малкъкъ шедевръ на епистолярната проза на епохата и частно на Селимински, и то ни разкрива доста пълно на-